

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 425/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť F. S., Ž., toho času vo výkone väzby, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Žilina zo 14. mája 2008 sp. zn. 0 Tp 532/2007 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline z 21. mája 2008 sp. zn. 3 Tpo 26/2008-173, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2008 doručená sťažnosť F. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) zo 14. mája 2008 sp. zn. 0 Tp 532/2007 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 21. mája 2008 č. k. 3 Tpo 26/2008-173.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že: „Uznesením vyšetrovateľa... z 26. 07. 2007 bolo... vznesené obvinenie F. S. a ďalšej osobe pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b) písm. f) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 a pre ďalšie trestné činy. Na inom skutkovom základe vznesol vyšetrovateľ uznesením zo dňa 11. 08. 2007... obvinenie F. S. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b) písm. f) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Na podklade ďalšieho skutku bolo vyšetrovateľom... uznesením zo dňa 31. 12. 2007, vznesené obvinenie F. S. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Vyšetrovateľ tiež vznesol uznesením zo dňa 05. 02. 2008... obvinenie F. S. pre trestný čin podvodu spáchaný z časti v štádiu pokusu formou organizovania podľa § 8 ods. 1 k § 10 ods. 1 písm. a) k § 250 ods. 1, ods. 3, písm. a) písm. b) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005...

Uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 0 Tp 532/2007 zo dňa 27. 07. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina, č. k. 3 Tpo 57/2007-43 zo dňa 09. 08. 2007 bol obv. F. S. vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby začala u neho plynúť od 25. 07. 2007 o 7.50 hod., pričom väzbu vykonáva v Ústave na výkon väzby I.

Okresný súd Žilina uznesením zo dňa 16. 01. 2008, sp. zn. 0 Tp 532/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina zo dňa 24. 01. 2008, č. k. 3 Tpo 2/2008-127 predĺžil väzbu F. S. do 25. 05. 2008.

Na podklade návrhu Úradu špeciálnej prokuratúry zo dňa 21. 04. 2008 uznesením zo dňa 14. 05. 2008 Okresný súd Žilina rozhodol o predĺžení väzby obv. F. S. do 30. 09. 2008, keďže trestné stíhanie obvineného nie je možné ani v už predĺženej lehote väzby skončiť a je splnená aj druhá z kumulatívnych podmienok v ust. § 76 ods. 2 Tr. por., teda že jeho prepustením na slobodu by mohlo byť zmarené, alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Súd po vyhlásení rozhodnutia poučil o možnosti podania opravného prostriedku, ktorým je sťažnosť s lehotou podania do troch dní od jeho oznámenia, prostredníctvom Okresného súdu Žilina ku Krajskému súdu Žilina. Obvinený na pojednávaní využil svoje právo a voči rozhodnutiu podal sťažnosť, ktorú bližšie neodôvodnil. Písomné vyhotovenie rozhodnutia bolo obhajcovi doručené dňa 21. 05. 2008.

Dňa 21. 05. 2008 Krajský súd Žilina ako orgán nadriadený uznesením, č. k. 3 Tpo 26/2008-173 zamietol sťažnosť obvineného F. S. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že na podklade podanej sťažnosti, ktorá nebola bližšie zdôvodnená preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak táto nie je dôvodná. Uznesenie okresného súdu zodpovedá stavu veci a zákonu a taktiež konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu bolo vykonané v súlade so zákonom.

Uvedené uznesenia a postup Okresného súdu Žilina a Krajského súdu Žilina považuje obvinený za protiústavné, v rozpore s Dohovorom ochrane ľudských práv a základných slobôd, poškodzujúce základné práva a slobody sťažovateľa, a to z nasledovného dôvodu:

Okresný súd na pojednávaní zo dňa 14. 05. 2008 nedostatočne a nedôsledne odôvodnil uznesenie o predĺžení väzby, čím znemožnil obvinenému oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k takému rozhodnutiu. Dokazuje to i samotná sťažnosť, ktorá nie je bližšie odôvodnená. Písomné vyhotovenie rozhodnutia i s náležitým odôvodnením doručil Okresný súd obhajcovi až dňa 21. 05. 2008. V ten istý deň, t. j. 21. 05. 2008 rozhodol zároveň Krajský súd Žilina na neverejnom zasadnutí o zamietnutí sťažnosti obv. F. S., nakoľko má za to, že rozhodnutie Okresného súdu Žilina o predĺžení väzby obvineného zodpovedá stavu veci a zákonu a konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu bolo vykonané v súlade so zákonom. Krajský súd pri preskúmvaní napadnutého uznesenia a posudzovaní otázky dôvodnosti predĺženia väzby nemohol zohľadniť argumenty obvineného v sťažnosti, nakoľko tieto neboli špecifikované z dôvodu, že z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, nebolo možné usúdiť z ktorých skutočností pri rozhodovaní vychádzal. Obvinený sa nemohol adekvátne brániť, pretože nevedel na podklade ktorých skutočností súd rozhodol a tieto dôvody mu boli známe až dňa 21. 05. 2008, kedy Krajský súd Žilina o sťažnosti už rozhodol. Lehota, do konca ktorej mohol podľa § 192 ods. 4 Tr. por. nadriadený súd o sťažnosti rozhodnúť končila dňa 25. 05. 2008, kedy mala väzba obvineného uplynúť...

Okresný ako i Krajský súd Žilina porušili... práva obvineného, pretože svojím postupom a rozhodnutiami znemožnili obvinenému možnosť obhajoby. Takýto postup súdu je zároveň porušením zásad trestného konania v zmysle § 2 ods. 7 a 9 Trestného poriadku.

Väzba je zásadným zaisťovacím inštitútom a predstavuje výrazný zásah do základného práva jednotlivca na osobnú slobodu. Neodmysliteľnou procesnou zárukou pri takomto zásahu musí byť právo dotknutej osoby uplatniť opravné prostriedky takým spôsobom a v takom rozsahu, aby nebolo narušené právo na obhajobu a spravodlivý proces.“

3. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu porušené bolo. Ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu a prikázal okresnému súdu prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby na slobodu. Požadoval aj náhradu trov konania.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný

súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, vrátane Trestného zákona a Trestného poriadku. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) ústavou, prípadne dohovorom nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

7. Podstata námietok sťažovateľa, ktoré majú preukázať porušenie jeho práv, spočíva v tom, že okresný súd doručil uznesenie o predĺžení lehoty väzby zo 14. mája 2008 jeho obhajcovi až 21. mája 2008, pričom v ten istý deň na podklade sťažnosti, ktorú podal ústne do zápisnice ihneď po vyhlásení uznesenia, rozhodol o jeho sťažnosti krajský súd tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. V podstate teda vytýka okresnému súdu, že písomné vyhotovenie uznesenia doručil jeho obhajcovi v čase, keď už nemohol sťažnosť bližšie odôvodniť, pretože v ten deň už rozhodol o sťažnosti krajský súd. Krajskému súdu sťažovateľ medzi riadkami svojej sťažnosti vytýka, že rozhodol o sťažnosti už 21. mája 2008, aj keď mu lehota na rozhodnutie končila až 25. mája 2008.

8. Ústavný súd sa v rámci prípravy na predbežné prerokovanie sťažnosti oboznámil s označenými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ktoré sťažovateľ pripojil k sťažnosti. Z obsahu sťažnosti však nevyplýva žiadna meritórna námietka sťažovateľa proti ich výroku či odôvodneniu, a to z hľadiska dôvodnosti jeho väzby. Sťažovateľ teda

v sťažnosti neuvádza žiadnu okolnosť, ktorou by poukazoval na to, že dôvody väzby v jeho prípade dané nie sú. Ústavnému súdu preto ostalo posúdiť jedine otázku, či vzhľadom na časovú súslednosť úkonov a rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu nebolo porušené jeho právo na obhajobu podľa ústavy a dohovoru a právo na spravodlivý proces podľa dohovoru.

9. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

10. Rozhodovanie súdov vo „väzobných veciach“ má byť nielen zákonné a spravodlivé, ale najmä rýchle, čo *expressis verbis* vyjadruje nielen ústava (čl. 17 ods. 3 a 4) a dohovor (čl. 5 ods. 3, čl. 5 ods. 4), ale v rámci základných zásad trestného konania aj zákonná úprava, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene (§ 2 ods. 6 druhá veta Trestného poriadku). V prípade predlžovania lehoty väzby je požiadavka na rýchle konanie súdu zvýraznená aj v ďalších zákonných normách.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku väzba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku ak by lehota trvania väzby v prípravnom konaní presiahla šesť mesiacov, je prokurátor povinný podať sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie lehoty väzby, ak obvineného z väzby neprepustí sám. Predĺžiť lehotu väzby obvineného možno len vtedy, ak bol návrh prokurátora doručený súdu najmenej 15 pracovných dní pred uplynutím šesťmesačnej lehoty a ak nebolo možné pre obtiažnosť veci

alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie rozhodne o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť dní pred uplynutím lehoty väzby; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá sa má predĺžiť.

Podľa § 180 Trestného poriadku sa na uznesenie primerane vzťahujú ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku rozsudok treba písomne vyhotoviť vo väzobných veciach najneskôr do 10 pracovných dní od jeho vyhlásenia.

11. Vo svetle týchto zákonných ustanovení odzrkadľujúcich požiadavku na rýchlость konania vo väzobných veciach potom treba vykladať aj obsah práva na obhajobu v rámci parciálnej časti trestného konania, a to v rámci konania o predĺženie lehoty trvania väzby v prípravnom konaní, a to aj s ohľadom na rozsah sťažnosti, kde sťažovateľ nenamieta porušenie jeho práva na osobnú slobodu (čl. 17 ústavy), ale len porušenie práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces.

12. Lehota väzby sťažovateľa bola pôvodne uznesením okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu predĺžená do 25. mája 2008. Následne okresný súd rozhodoval o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, ktorý bol okresnému súdu doručený 23. apríla 2008, teda v rámci Trestným poriadkom ustanovenej lehoty (§ 76 ods. 2 druhá veta Trestného poriadku). Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby bol doručený sťažovateľovi aj jeho obhajcovi, čo sťažovateľ vo svojej sťažnosti ani nerozporuje. Okresný súd následne na verejnom zasadnutí, na ktorom mal možnosť predniesť svoj návrh prokurátor a vyjadriť sa k nemu tak sťažovateľ (ako obvinený), ako aj jeho obhajca, rozhodol tak, že návrhu prokurátora na

predĺženie lehoty väzby čiastočne vyhovel, keď prokurátorom žiadanú lehotu (do 25. novembra 2008) neakceptoval, avšak dospel k záveru, že dôvody väzby u sťažovateľa trvajú, a preto ju predĺžil do 30. septembra 2008. Ako je ďalej zrejmé z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, sťažovateľ ako obvinený mal možnosť na verejnom zasadnutí okresného súdu predniesť svoju obhajobu a vyjadriť sa k návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby. Túto možnosť v tomto štádiu trestného konania sťažovateľ využil a predniesol svoju obhajobu, v rámci ktorej reagoval jednak na skutkovú stránku veci (poprel spáchanie skutkov), ale aj na dôvody uvádzané prokurátorom v návrhu na predĺženie lehoty väzby (argumentoval trvalým pobytom, pravidelným príjmom, starostlivosťou o dve maloleté deti a aj absenciou dôvodu ujst' alebo sa skrývať). Z takto prednesenej obhajoby sťažovateľa potom vychádzal aj okresný súd, ktorý ju čiastočne akceptoval, keď za skutkový základ ďalšieho trvania väzby vzal len niektoré skutky uvádzané prokurátorom v návrhu (úmyselné usmrtenie Š. G. a podvod). Vo vzťahu k ďalším skutkom okresný súd nepovažoval materiálnu podmienku väzby za naplnenú. Okresný súd svoje uznesenie na verejnom zasadnutí po jeho vyhlásení ústne odôvodnil, čo vyplýva aj zo sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu, kde tento uvádza, že okresný súd svoje uznesenie „... *nedostatočne a nedôsledne odôvodnil*“, z čoho však nemožno vyvodit', že uznesenie nebolo odôvodnené vôbec. Následne okresný súd uznesenie vyhotovil aj písomne v rámci zákonom ustanovenej lehoty (§ 180 v spojení s § 172 ods. 3 Trestného poriadku), pričom z odôvodnenia je zrejmé, že je dôsledné, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia (§ 176 ods. 2 Trestného poriadku), pričom okresný súd sa nad rámec základných zákonných požiadaviek vysporiadal tak s návrhom prokurátora, ako aj s prednesenou obhajobou sťažovateľa ako obvineného a jeho obhajcu.

13. Pokiaľ ide o konanie krajského súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa (obvineného) proti uzneseniu o predĺžení lehoty väzby, tento síce nemohol vychádzať z obhajoby sťažovateľa obsiahnutej v sťažnosti, keďže sťažovateľ sťažnosť nijak neodôvodnil, čo ani nebol podľa zákona povinný, avšak zohľadnil obhajobu sťažovateľa prednesenú v konaní pred okresným súdom. Skutočnosť namietaná sťažovateľom nemôže bez ďalšieho viesť k záveru o porušení sťažovateľovho práva na obhajobu ústavnej intenzity, ktoré by vyžadovalo nápravu zo strany ústavného súdu. Rovnako ako okresný súd, aj

krajský súd svoje uznesenie, ktorým sťažnosť sťažovateľa ako obvineného zamietol, oprel o náležité odôvodnenie, ktoré síce je pomerne stručné, avšak v podstatnom odkazuje na podrobné a zrozumiteľné odôvodnenie uznesenia okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožňuje. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že takýto postup je akceptovaný tak v judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. García Ruiz proti Španielsku).

14. V súvislosti s námietkou sťažovateľa obsiahnutou v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, že krajský súd nemohol zohľadniť argumenty obvineného v sťažnosti, pretože tieto neboli špecifikované z dôvodu, že z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nebolo možné usúdiť, z ktorých skutočností pri rozhodovaní vychádzal, ústavný súd uvádza, že ústavou a dohovorom garantované právo na obhajobu nemožno absolutizovať v tom smere, že by bol krajský súd povinný „čakať“ so svojím rozhodnutím o sťažnosti na jej písomné odôvodnenie (ktoré nie je ani obligatórne, ak sťažnosť podáva obvinený vo svojom mene - § 189 ods. 3 Trestného poriadku a contrario) až do posledného dňa pôvodnej lehoty väzby. Pripustenie takéhoto výkladu právnej normy, o ktorý sa nepriamo vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu pokúša sťažovateľ, sa v konkrétnom prípade prieči požiadavke na rýchlosť konania súdov vo väzobných veciach a v prípade jeho doslovného použitia by mohlo viesť k ohrozeniu dodržania lehoty na rozhodnutie krajského súdu.

Nad rámec obsahu sťažnosti ústavný súd dodáva, že ako už vo svojej judikatúre uviedol, právo na obhajobu podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, pričom základným pravidlom je aj princíp nastolenia spravodlivej rovnováhy medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany. V okolnostiach prípadu ide o riešenie konfliktu medzi verejným záujmom na odhalení a potrestaní páchatel'a trestného činu a tými verejnými záujmami, kvôli ktorým sa ústavou priznáva právo na obhajobu (III. ÚS 41/2001). Uvedené možno vzťahovať primerane aj na postup krajského súdu, ktorý prevzal odôvodnenie uznesenia okresného súdu, ktorý uviedol, že dĺžka väzby u sťažovateľa je v tomto štádiu trestného stíhania vzhľadom na závažnosť trestnej činnosti ešte primeraná a že verejný záujem na ochrane života a zdravia fyzických osôb a majetku fyzických a právnických osôb prevažuje nad právom obvineného na

slobodu. Ústavný súd len na okraj veci udáva, že právo na obhajobu je síce garantované už od momentu vznesenia obvinenia, avšak v rozhodujúcom rozsahu sa uplatňuje pri rozhodovaní o vine a treste, ktoré v prípade sťažovateľa ešte nie je právoplatne skončené.

15. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd len dodáva, že na prerokovanie sťažnosti v tejto časti nemá právomoc a to s ohľadom na dikciu čl. 127 ods. 1 prvej vety ústavy „... *ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd*“. V čase podania sťažnosti sa trestná vec sťažovateľa nachádzala v štádiu prípravného konania, pričom ústavnému súdu je známe, že vec z hľadiska rozhodovania o vine a treste sťažovateľa ešte nie je právoplatne rozhodnutá. Článok 6 ods. 1 dohovoru v relevantnej časti uvádza, že každý má právo na to, aby súd rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia voči nemu. V rámci konania o predĺženie lehoty väzby sa však nerozhoduje o „oprávnenosti trestného obvinenia“ voči sťažovateľovi, a skutkové dôvody väzby sa skúmajú len v rozsahu zákonných požiadaviek pre toto štádium trestného konania. O oprávnenosti trestného obvinenia voči sťažovateľovi rozhodne až súd rozhodujúci o vine a treste, preto v tomto štádiu konania ústavný súd nemá právomoc zasahovať do jeho rozhodovacej činnosti.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodnúť o ďalších návrhoch sťažovateľa

uvedených v petite jeho sťažnosti (zrušenie uznesení okresného súdu a krajského súdu, príkaz okresnému súdu na jeho prepustenie na slobodu a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2008